Lietas Nr. C28272413
Lietas arhīva Nr. CA-1413-14/26

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2014.gada 31.martā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Žanete Žimante,

tiesneses Lidija Pliča un Silvija Sēbriņa,

ar sekretāri /Vārds Uzvārds/,

piedaloties prasītājas /pers. B/ pilnvarotai pārstāvei zvērinātai advokātei Inārai Endziņai un atbildētāja Rīgas pašvaldības SIA /Nosaukums A/ pilnvarotam pārstāvim /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu /pers. B/ prasībā pret Rīgas pašvaldības SIA /Nosaukums A/ par rīkojuma par darba tiesisko attiecību izbeigšanu atzīšanu par spēkā neesošu, darba samaksas piedziņu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējuma laiku, sakarā ar /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 27.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa.

2013.gada 14.janvārī /pers. B/ (turpmāk - Prasītāja) Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā cēla prasību (ar 23.09.2013. grozījumiem) pret Rīgas pašvaldības SIA /Nosaukums A/ (turpmāk - Atbildētājs) par rīkojuma par darba tiesisko attiecību izbeigšanu atzīšanu par spēkā neesošu, darba samaksas piedziņu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējuma laiku, lūdzot tiesai: atzīt par spēkā neesošu Atbildētāja 2012.gada 10.decembra rīkojumu Nr.3631 „Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu"; piedzīt no Atbildētāja par labu Prasītājai darba samaksu LVL 50 apmērā; piedzīt no Atbildētāja par labu Prasītājai atlīdzību par darba piespiedu kavējumu no 2013.gada 07.jūnija līdz 23.septembrim LVL 846,35; noteikt, ka tiesas spriedums daļā par darba samaksas un atlīdzības piedziņu stājas spēkā nekavējoties.

Prasības pieteikumā norādīts, ka kopš 2001.gada 10.decembra starp pusēm pastāv darba tiesiskās attiecības. 2009.gada 22.decembrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā Atbildētājs iesniedza prasību pret Prasītāju par darba līguma izbeigšanu, kurā pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu, 110.panta ceturto daļu, lūdza izbeigt darba līgumu, kas noslēgts starp pusēm. Atbildētājs bija izmantojis Darba likuma 110.panta ceturtajā daļā dotās tiesības celt prasību tiesā par darba līguma izbeigšanu, ja darbinieku arodbiedrība nepiekrīt darba līguma uzteikumam, kā tas bija noticis konkrētajā gadījumā. Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa 2011.gada 30.augustā lietā Nr.C30619709 (C1561-11/16) minēto prasību apmierināja. Arī Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija 2012.gada 7.maijā šai lietā nosprieda prasību apmierināt- izbeigt darba līgumu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu, piedzīt no Prasītājas par labu Atbildētājam tiesas izdevumus. Augstākās tiesas Senāts 2012.gada 30.novembrī rīcības sēdē nolēma atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību.

2012.gada 13.decembrī Prasītāja saņēmusi Atbildētāja 2012.gada 11.decembra paziņojumu Nr.PERS-IZZ/2012/485 un 2012.gada 10.decembra rīkojuma Nr.3631 „Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu" (turpmāk - Rīkojums) kopiju. Šai paziņojumā Atbildētājs informēja Prasītāju, ka darba tiesiskās attiecības ar viņu izbeigtas 2012.gada 10.decembrī, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu, kas paredz, ka darbinieks, veicot darbu, rīkojies prettiesiski un zaudējis darba devēja uzticību. No Rīkojuma teksta izriet, ka pamatojums darba tiesisko attiecību izbeigšanai ir Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 7.maija un Augstākās tiesas 2012.gada 30.novembra spriedums. Prasītāja norāda, ka Atbildētājs ir atlaidis Prasītāju darbnespējas laikā un bez arodbiedrības /Nosaukums B/ iepriekšējas piekrišanas, tādējādi pārkāpjot Darba likuma 109.panta trešo daļu un 110.pantu. Atbildētājam bija zināma Prasītājas darbnespēja, jo darbnespējas lapa „A" Nr.A/555 tika izsniegta 2012.gada 8.decembrī un tās oriģināls atrodas pie darba devēja.

Ar Atbildētāja 2012.gada 10.decembra rīkojumu Nr.RIK-DS/2012/64 katram sabiedrības darbiniekam, kurš uzcītīgi strādājis no 2011.gada 1.decembra līdz 2012.gada 30.novembrim, piešķirta naudas balva. Pie Atbildētāja Prasītāja bija nostrādājusi 11 gadus un ne iepriekš, ne laikā no 2011.gada 1.decembra līdz 2012.gada 30.novembrim nebija disciplināri sodīta, apzinīgi pildīja savus amata pienākumus, 2011.gada decembrī saņēma atzinību par labu darbu. Līdz ar to uzskata, ka viņai pienākas naudas balva LVL 50

apmērā, kas saskaņā ar Darba likuma 59.pantu vērtējama kā darba samaksas sastāvdaļa, jo tā ir atlīdzība saistībā ar darbu. Taču Prasītāja šādu atlīdzību nav saņēmusi un nezin tās neizmaksāšanas cēloni.

N o 2012.gada 8.decembra līdz 2013.gada 6.jūnijam ilgusi Prasītājas darba nespēja. Tādējādi 2013.gada 7.jūnijā iestājās Atbildētājas piespiedu darba kavējums, kas, atbilstoši Darba likuma 126.pantam, dod tiesības Prasītājai, kā prettiesiski no darba atlaistai personai, lūgt piedzīt no Atbildētāja atlīdzību par darba piespiedu kavējumu: 2013.jūnijā par 15 darba dienām LVL 167,30, 2013.jūlijā par 23 darba dienām LVL 256,04, 2013.augustā par 22 darba dienām LVL 244,90, 2013.septembrī līdz 23.septembrim par 16 darba dienām LVL 178,11, bet kopā LVL 846,35. Norāda, ka vidējā izpeļņa līdz 2012.gada 8.decembrim bija LVL 234,01, bet 15 % piemaksa algai tiek aprēķināta saskaņā ar darba līguma noteikumiem.

2013.gada 18.februārī un 26.martā tiesā saņemti Atbildētāja rakstveida paskaidrojumi par prasību, kuros tas norāda, ka prasību neatzīst.

Atbildētājs paskaidro, ka 2012.gada 7.maijā Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija civillietā Nr.C30619709 nosprieda pilnībā apmierināt Atbildētāja celto prasību pret Prasītāju par darba līguma izbeigšanu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu, un Augstākās tiesas Senāts 2012.gada 30.novembra rīcības sēdē nolēma atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību par to. Tā kā Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2012.gada 7.maija spriedums stājies likumīgā spēkā, Atbildētājs 2012.gada 10.decembrī izdeva Rīkojumu, ar kuru izbeidza darba tiesiskās attiecības ar Prasītāju. Uzskata, ka tas izdarīts tiesiski, līdz ar to Prasītājai nebija tiesības tiesā celt prasību par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, jo strīdā starp pusēm par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata ir stājies spēkā tiesas spriedums.

Par prasību daļā piedzīt no Atbildētāja par labu Prasītājai darba samaksu LVL 50, paskaidro, ka 2012.gada 10.decembrī Atbildētājs izdeva rīkojumu Nr.RJK- DS/2012/64 „Par naudas balvas piešķiršanu". Tā kā 2012.gada 30.novembrī spēkā stājās Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas spriedums, ar kuru izbeigtas darba tiesiskās attiecības ar Prasītāju, bet naudas balvu izmaksu saraksts bija jāsagatavo līdz 2012.gada 19.decembrim un tās jāizmaksā 2012.gada 20.decembrī, turklāt, iztiesāšanā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā atrodas arī krimināllieta Nr.82502003510, kurā Rīgas tiesas apgabala prokuratūra cēlusi apsūdzību Prasītājai pēc Krimināllikuma 179.panta trešās daļas par svešas mantas prettiesisku izšķērdēšanu lielā apmērā, būdama persona, kuras pārziņā šī manta atradās (piesavināšanos), proti, šī krimināllieta ierosināta par Atbildētāja finanšu līdzekļu piesavināšanos, ko izdarījusi Prasītāja, Atbildētāja ieskatā Prasītāja nebija darbinieks, kurš atbilda šajā rīkojumā noteiktajiem kritērijiem par darbinieka personisko ieguldījumu un uzcītīgo darbu sabiedrības mērķu sasniegšanai. Ņemot vērā minēto, Atbildētājam nebija pamata izmaksāt naudas balvu Prasītājai. Ievērojot, ka Atbildētājs neatzīst prasību par darba samaksas LVL 50 apmērā piedziņu, kā arī to, ka visas Prasītājai pienākošās naudas summas ir izmaksājis, lūdz šo prasījumu noraidīt pilnībā.

Norāda, ka Prasītājai nav pamata uzskatīt, ka viņai ir darba piespiedu kavējums, jo darba tiesiskās attiecības Atbildētājs ar Prasītāju izbeidza saskaņā ar tiesas spriedumu, kurš stājies likumīgā spēkā.

2013.gada 27.decembrī Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa nosprieda prasību noraidīt. Pirmās instances tiesa konstatēja, ka ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2012.gada 7.maija spriedumu lietā Nr.C30619709 apmierināta Atbildētāja prasība pret Prasītāju par darba līguma izbeigšanu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu. Ar Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 30.novembra lēmumu atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību par Prasītājas iesniegto kasācijas sūdzību. Atsaucās uz Civilprocesa likuma 538.pantu, kurā noteikts, ka tiesas spriedumi un lēmumi izpildāmi pēc to stāšanās likumīgā spēkā, izņemot gadījumus, kad saskaņā ar likumu vai tiesas spriedumu tie izpildāmi nekavējoties. Atbildētājs 2012.gada 10.decembrī izdevis Rīkojumu, pamatojoties uz minētajiem tiesas nolēmumiem. Tāpat konstatēja, ka Rīgas apgabaltiesas Civillietu kolēģijas spriedums lietā Nr.C30619709 stājies spēkā 2012.gada 30.novembrī, līdz ar to Atbildētājs darba tiesiskās attiecības ar Prasītāju izbeidzis, izpildot to. Tiesa norāda, ka tai nebija pamata pārvērtēt apstākļus un darba attiecību izbeigšanas pamatojumu, par kuru pieņemts un likumīgā spēkā stājies tiesas nolēmums, ar kuru noteikts izbeigt pušu darba tiesiskās attiecības un uz pušu darba tiesisko attiecību izbeigšanas izpildi ir attiecināms tiesas spieduma izpildes procesuālais regulējums.

2012.gada 10.decembrī Atbildētājs izdevis rīkojumu Nr.RIK-DS/2012/64 „Par naudas balvas piešķiršanu". Ņemot vērā, ka 2012.gada 30.novembrī spēkā stājās Rīgas apgabaltiesas Civillietu kolēģijas spriedums par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, ar Prasītāju darba tiesiskās attiecības izbeigtas. Ņemot vērā minēto, tiesa atzina, ka Atbildētājam nebija pamata Prasītājai izmaksāt naudas balvu, kā arī nav pamata uzskatam, ka Prasītājai iestājies darba piespiedu kavējums.

Līdz ar to tiesa secināja, ka prasība ir noraidāma.

2014.gada 30.janvārī par iepriekš minēto tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza Prasītāja, apelācijas instances tiesai lūdzot prasību apmierināt.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija 2012.gada 7.maija spriedumā lietā Nr.C30619709 (CA-1576/14) nosprieda izbeigt darba līgumu, kas noslēgts pušu starpā, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu. Prasītāja neapstrīd, ka šis spriedums stājies spēkā 2012.gada 30.novembrī, tāpēc viņai nav saprotams, kādēļ pirmās instances tiesa savā spriedumā tik daudz uzmanību veltījusi šim apstāklim. Prasības pieteikumā norādījusi, ka darba tiesisko attiecību izbeigšanu regulē Darba likuma piektās sadaļas „Darba tiesisko attiecību izbeigšanās" normas, kuras nosaka obligātu un noteikti ievērojamu kārtību, kādā izbeidzamas darba tiesiskās attiecības darba ņēmējam un darba devējam. Vienīgais likumā noteiktais veids, kas darba devējam ir jāievēro, izbeidzot darba tiesiskās attiecības ar darba ņēmēju, ir darba devēja rakstveida uzteikums darba ņēmējam (Darba likuma 101.pants). Tāpēc Atbildētāja Rīkojums būtu atzīstams par Atbildētāja kā darba devēja uzteikumu Prasītājai kā darbiniecei. Līdz ar to uzskata, ka Atbildētājam bija jāievēro tās Darba likuma normas, kas reglamentē darba devēja uzteikuma

aizliegumus un ierobežojumus.
Taču pirmās instances tiesa nav vērtējusi prasības pieteikumā norādītos apstākļus un nav piemērojusi prasības pieteikumā norādītās likuma normas, pilnīgi tās ignorējot.

Saskaņā ar Darba likuma 110.pantu darba devējam aizliegts uzteikt darba līgumu darbiniekam - arodbiedrības biedram - bez attiecīgās arodbiedrības iepriekšējas piekrišanas, izņemot gadījumus, kas noteikti šā likuma 47.panta pirmajā daļā un 101.panta pirmās daļas 4., 8. un 10.punktā. Tā kā darba tiesisko attiecību izbeigšana ar Prasītāju nav notikusi pārbaudes laikā, viņa nav veikusi darbu, būdama alkohola, narkotiku vai toksiska reibuma stāvoklī, nav atjaunots darbā darbinieks, kurš agrāk būtu veicis attiecīgo darbu, Atbildētājam bija jāsaņem Latvijas apvienoto biedru arodbiedrības (LABA) dalīborganizācijas /Nosaukums B/, kuras biedrs ir Prasītāja, iepriekšēja piekrišana uzteikumam. Ne Atbildētājam Rīkojums, ne Atbildētāja Personāla pārvaldības daļas vadītājas parakstītais un ar 2012.gada 11.decembri datētais paziņojums Nr. PERS-IZZ/2012/485 informāciju par arodbiedrības piekrišanu nesatur, tāpēc uzskata, ka Atbildētāja Rīkojums atzīstams par pretlikumīgu un šī iemesla dēļ - par spēkā neesošu.

Noraidot prasību daļā par naudas balvas piešķiršanu, pirmās instances tiesa vadījusies vienīgi no tā, ka 2012.gada 10.decembrī Atbildētājs izdevis rīkojumu Nr.RIK-DS/2012/64 „Par naudas balvas piešķiršanu", 2012.gada 30.novembrī spēkā stājies Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas spriedums, ar kuru apmierināta Atbildētāja prasība par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar Prasītāju. Taču spriedumā izpaliek novērtējums apstāklim, ka Atbildētāja 2012.gada 10.decembra rīkojums Nr.RIK-DS/2012/64 paredz katram sabiedrības darbiniekam, kurš uzcītīgi strādājis no 2011.gada 1.decembra līdz 2012.gada 30.novembrim, piešķirt naudas balvu. Šo apstākli Atbildētājs nav apšaubījis, tāpat nekādus iebildumus tas nav cēlis pret Prasītājas apgalvojumu, ka laikā līdz 2012.gada 30.novembrim viņa nav disciplināri sodīta, apzinīgi izpildījusi rīkojumā norādītajā laika periodā savus amata pienākumus. Naudas balva saskaņā ar Darba likuma 59.pantu vērtējama kā darba samaksas sastāvdaļa, jo tā ir atlīdzība saistībā ar darbu. Bez tam par iepriekšējo darba periodu Prasītāja šādu naudas balvu bija saņēmusi, kā arī apbalvojumu. Uzskata, ka apstāklis, ka apbalvojamo saraksti tika sagatavoti pēc 2012.gada 10.decembra, nevar būt par cēloni atteikties izmaksāt naudas balvu.

Atbildētājs rakstveida paskaidrojumus par apelācijas sūdzību nav sniedzis.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas- Prasītājas, pilnvarota pārstāve tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību uzturēja uz tajās norādītajiem argumentiem.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa.

Civillietu tiesu kolēģija, ņemot vērā lietas dalībnieku sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka prasība ir noraidāma.

Pierādījumu pārbaudi Civillietu tiesu kolēģija izdara, vadoties no Civilprocesa likuma 430.panta pirmajā un trešajā daļā noteiktā, ka apelācijas instances tiesa pati izlemj, kurus pierādījumus pārbaudīt, bet fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Ar lietā iesniegtajiem Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 7.maija sprieduma un Augstākās tiesas 2012.gada 30.novembra rīcības sēdes lēmuma norakstiem apstiprinājumu gūst fakts, ka 2012.gada 30.novembrī spēkā stājies tiesas spriedums par pušu noslēgtā darba līguma izbeigšanu, pamatojoties uz darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu (lietas 10.-17.lapa). Pušu starpā par šo faktu strīda nav. Tādējādi, vadoties no Civilprocesa likuma 104.panta pirmās daļas, Civillietu tiesu kolēģija minēto faktu atzīst par pierādītu. Civilprocesa likuma 203.panta piektā daļa noteic, ka spriedumam, kas stājies likumīgā spēkā, ir likuma spēks, tas ir obligāts un izpildāms visā valsts teritorijā. Tas nozīmē, ka Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 7.maija spriedumam kopš 2012.gada 30.novembra ir likuma spēks, tas ir obligāts abām pusēm un to pienākums ir šo spriedumu pildīt. Ņemot to vērā, Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst Prasītājas apgalvojumu, ka lietā viņas apstrīdētajam Rīkojumam ir uzteikuma raksturs un tādējādi uz to attiecas Darba likuma nosacījumi par darba līguma uzteikumu. Proti, no apstrīdētā Rīkojuma nepārprotami izriet, ka tas pamatots ar iepriekš norādīto spēkā esošo tiesas spriedumu, norādot šai spriedumā tiesas nodibināto faktu, ka Prasītāja, veicot darbu, rīkojusies prettiesiski un zaudējusi darba devēja uzticību, jeb, citiem vārdiem, šim Rīkojumam ir nevis darba devēja uzteikuma raksturs Darba likuma 101.panta izpratnē, bet gan tas ir vērsts uz tiesas sprieduma izpildi, kā to paredz Civilprocesa likuma 203.panta piektā daļa, un tādējādi tam ir darba devēja paziņojuma par tiesas sprieduma izpildi daba. Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka uz Atbildētāja Rīkojumu nevar tikt attiecināti Darba likumā darba devēja uzteikumam noteiktie ierobežojumi, un secina, ka prasība daļā par Rīkojuma atzīšanu par spēkā neesošu kā nepamatota ir noraidāma.

Darba likuma 59.pants, uz kuru atsaucas Prasītāja prasības daļā par naudas balvas piedziņu LVL 50 apmērā, tiesības uz piemaksām, prēmijām un jebkuru cita veida atlīdzību noteicis darbiniekam. Atbilstoši iepriekš norādītajam, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka līdz ar tiesas sprieduma par pušu darba līguma izbeigšanu spēkā stāšanos 2012.gada 30.novembrī, kopš šī datuma Prasītāja vairs nav uzskatāma par Atbildētāja darbinieci, jo, atbilstoši Darba likuma 3.pantam, darbinieks ir persona, kas darbu veic uz darba līguma pamata. Ar lietā esošu Atbildētāja 2012.gada 10.decembra rīkojumu Nr.RIK- DS/2012/64 (lietas 20.-21.lapa) apstiprinās, ka šis rīkojums ir par naudas balvas izmaksu 2012.gada 20.decembrī (rīkojuma 5.punkts) Atbildētāja darbiniekiem. Tā kā Prasītāja kopš 2012.gada 30.novembra un uz darba devēja rīkojuma izdošanas brīdi vairs nav uzskatāma par Atbildētāja darbinieci, Civillietu tiesu kolēģija par pamatotu atzīst Atbildētāja iebildumu, ka Prasītāja nav persona, kas atbilstu rīkojumā par naudas balvas

piešķiršanu kritērijiem. Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst Prasītājas prasījumu par naudas balvas LVL 50 apmērā piedziņu no Atbildētāja un secina, ka prasība šai daļā ir noraidāma.

Prasītājas apgalvojumu par to, ka 2013.gada 7.jūnijā ir iestājies viņas piespiedu darba kavējums, kas rada Atbildētājam Darba likuma 126.pantā noteiktu pienākumu izmaksāt Prasītājai atlīdzību par dīkstāvi, Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu- pretrunā esošu ar lietā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem un Darba likumu. Proti, atbilstoši Darba likuma 126.panta pirmajai daļai, tiesības uz vidējās izpeļņas par darba piespiedu kavējuma laiku izmaksu ir darbiniekam, kas no darba atlaists prettiesiski un ir atjaunots darbā. Tas nozīmē, ka tiesiskās attiecības starp pusēm jautājumā par darba piespiedu kavējuma apmaksu rodas tikai ar brīdi, kad darbinieks ar tiesas spriedumu atjaunots darbā. Kā iepriekš jau tika norādīts, pušu darba tiesiskās attiecības ar tiesas spriedumu nav atjaunotas un ir atzīstamas par pārtrauktām ar 2012.gada 30.novembri- līdz ar tiesas sprieduma par pušu darba līguma izbeigšanu spēkā stāšanos. Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija nekonstatē tādu Prasītājas piespiedu dīkstāves iestāšanos 2013.gada 7.jūnijā, kas radītu Atbildētājam Darba likuma 126.panta pirmajā daļā noteiktu pienākumu veikt Prasītājai vidējās izpeļņas izmaksu, un tādēļ secina, ka Prasītājas prasība arī šai daļā ir noraidāma.

Vadoties no iepriekš norādītā kopumā, Civillietu tiesu kolēģija apelācijas sūdzības iesniedzēju paustos iebildumus pret pirmās instances tiesas spriedumu uzskata par nepamatotiem un atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertie secinājumi pēc būtības ir atbilstoši lietā esošajiem materiāliem, konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem un strīda izšķiršanai piemērojamām tiesību normām.

Tā kā prasība ir noraidīta, bet Prasītāja, atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktam, ir atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos, saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta ceturto daļu, tiesas izdevumus, kas radušies lietas izskatīšanas laikā, uzņemas valsts.

Rezolutīvā daļa.

/pers. B/ prasību pret Rīgas pašvaldības SIA /Nosaukums A/ par rīkojuma par darba tiesisko attiecību izbeigšanu atzīšanu par spēkā neesošu, darba samaksas piedziņu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējuma laiku noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 30.aprīlī.

Tiesneses Ž.Žimante

S.Sēbriņa

L.Pliča